

[Lundberg.]

det har nogen stor Betydning at komme ind paa en saglig Drøftelse af disse afstaaede Jorders Værdi. Men besynderligt er det jo at høre det ærede Medlem Hr. Holstein udtale den ene Gang efter den anden, at her er Tale om Ekspropriation. Jeg vil derfor gerne have Lov til at sige til det ærede Medlem, at her er ikke Tale om Ekspropriation af fri Ejendom; her er Tale om, at Rigsdagen i 1919 vedtog en Lov, hvorefter de Vilkaar blev sat, paa hvilke Lensbesidderne, Majoratsbesidderne kunde faa deres Ejendom overdraget som fri Ejendom. Her er ikke Tale om Ekspropriation af fri Ejendom, men om, at man har givet Lensbesidderne fri Ret over deres Ejendom, en Ret, de ikke før havde, men paa visse Betingelser, bl. a. mod at de skal afstaa saa og saa megen Jord, men til fuld Erstatning, dog, som det ligeledes hedder i Loven, indenfor den i Loven selv satte Ramme. Derfor er det ganske hen i Vejret, at det ærede Medlem Hr. Holstein staar og taler om, at der er foregaaet en Ekspropriation. Det er der slet ikke. Det er pudsigt at se, at medens selve det konservative Parti i 1919 var yderst ivrigt for at faa Majoratsloven gennemført, ja, saa ivrige, at de paa Trods af, at Socialdemokratiet ikke kunde medvirke til denne Lovs Gennemførelse, fordi vi fandt, at Samfundets Interesser og Rettigheder ikke var blevet taget tilstrækkeligt i Betragtning, bogstavelig talt jagede for at faa denne Lov igennem. Naar man nu ved det, synes det noget underligt nu at se den Pressekampagne, som de Konservative fører, og hører de Jammerskrig, der opløftes til Fordel for de forfulgte uskyldige Majoratsbesiddere. Da jeg hørte det ærede Medlem Hr. Holstein her i Gaar, kunde jeg ikke lade være med at tænke: Kan man virkelig her for Alvor staa og holde en saadan Tale for Landets Adel og Godsbesidderne, samtidig med at man ved, at Tusinder og atter Tusinder af Landarbejdere gaar rundt paa Landevejene, sidder og sulter rundt omkring i denne By? Og vel at mærke: hvorfor? Fordi Rigsdagen til Dato ikke har villet eller i alt Fald ikke kunnet gennemføre saadanne rimelige Retfærdighedshandlinger, at disse Mennesker kunde faa Lov til bl. a. at dyrke Landets Jord og især at faa Beskæftigelse, Adgang og Ret til at forsørge deres Familie. Det forekommer mig, at paa et Tidspunkt som dette er en saadan Tale som den, det ærede Medlem Hr. Holstein holdt, meget ilde anbragt.

Som Sagen nu foreligger, synes det, som om de Herrer Lensbesiddere har haft

en kraftig Støtte i selve Statsministeren, en Minister, der staar som øverste Repræsentant for et Parti, der selv har været med til at gennemføre Lensloven, en Mand, der staar som Vogter af Statens Midler og vel ogsaa som øverste Vogter af Jordfondens Midler. Det er det, som saa mange Mennesker her i Landet har følt sig overordentlig brøstholdne over, og det er vel ogsaa ud fra den Betragtning, at Lensbesidderne har følt, at de havde Vinden med sig, om jeg saa maa sige. Naar man ser det Indlæg, som Stamhusbesidder Jørgen Sehested leverer i „Berlingske Tidende“ for den 5. denne Maaned, saa forstaar man jo, at de Herrer betragter Slaget som halvt vundet, dog ikke fordi deres Indlæg er saadan særlig saglige eller giver Udtryk for nogen overordentlig Intelligens — hvad maaske heller ingen havde ventet fra den Side, det skal jeg ikke udtale mig om. Men naar Hr. Stamhusbesidder Jørgen Sehested har fundet sig foranlediget til at fremdrage mit Navn i denne Artikel og sige, at jeg med min Offentliggørelse af visse Omstændigheder har ønsket at faa mit Parti med til, at det blev forbudt Over-Skyldraadet at give Godsejerne deres Penge, saa forstaar man jo, at Hr. Jørgen Sehested i høj Grad er gaaet over Gevind. Han siger f. Eks.:

„Partikampene indenfor Raadets“
— altsaa Over-Skyldraadets —
„Enemærker har ikke længere kunnet lokaliseres. Socialdemokratisk Folketingsmand Lundberg har kaldt sit Parti til Hjælp; Regeringen maa ikke instruere sin Advokat paa anden Maade, end at det forbydes Raadet at give Godsejerne deres Penge.“

Jeg ved ikke, hvad man giver for saadan en Mundfuld. Hr. Sehested føjer endvidere til:

„Sagen er nu for Rigsdagen; man vil stemme om en Resolution, det bliver et politisk Magtspørgsmaal, der skal afgøre, hvad Over-Skyldraadet maa mene, at Kammerherre Sehested-Juuls Jorder er værd.“

Jeg har læst meget Vrøvl i mine Dage, men jeg tror ikke noget Magen til dette. Der er dog vel ikke en levende Sjæl — med Undtagelse maaske netop af Hr. Stamhusbesidderen —, som er uvidende om, at Rigsdagen ikke har den fjerneste Indflydelse hverken paa de lokale Vurderingsraads eller Over-Skyldraadets Fastsættelse af de endelige Vurderinger. Det er derfor det mest fuldkomne Nonsens, som Hr. Stamhusbesidder Sehested her varter op med, og jeg vil som Medlem af Over-Skyldraadet paa